

**Зауваження і пропозиції до проекту Закону України
«Про внесення змін до частини шостої статті 21 Закону України «Про
ліцензування видів господарської діяльності»**

Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення в цілому підтримує необхідність внесення змін, як до статті 21 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» так і до інших положень зазначеного Закону, якими створено колізії та протиріччя між галузевими законами, що регулюють порядок ліцензування.

Проектом Закону пропонується передбачити, що ліцензії на види діяльності, зазначені у статті 7 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності», що ліцензуються відповідно до спеціальних законів, якими встановлений обмежений строк дії ліцензії, що стали безстроковими відповідно до абзацу четвертого частини шостої цього Закону, продовжують діяти до 1 червня 2017 року або до закінчення строку, зазначеного в ліцензії. Також пропонується виключити положення щодо встановлення безстроковості дії ліцензій, які на сьогодні мають обмежений строк дії ліцензії.

Разом з тим, проект Закону України «Про внесення змін до частини шостої статті 21 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» (далі – проект Закону) потребує врахування діючої редакції частини другої статті 2 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності».

Очевидно, що підставою внесення змін до частини шостої статті 21 є юридична невизначеність її положень із спеціальними законами, що регулюють порядок ліцензування в частині строку дії ліцензій, зокрема, із Законом України «Про телебачення і радіомовлення».

Відповідно до частини другої статті 2 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності», дія цього Закону не поширюється на порядок видачі, переоформлення та анулювання ліцензій на здійснення діяльності в галузі телебачення і радіомовлення, яка здійснюється відповідно до Закону України «Про телебачення і радіомовлення».

У свою чергу, відповідно до Закону України «Про телебачення і радіомовлення» ліцензія на мовлення та ліцензія провайдера програмної послуги є строковими (7 та 10 років відповідно), що встановлюються в межах процедури видачі та продовження ліцензій у сфері телебачення і радіомовлення.

Створення законодавчих підстав тлумачення його положень в частині можливості поширення загальних норм ліцензування на строк дії ліцензій у сфері телебачення і радіомовлення матиме наслідком визнання безстроковими

цих ліцензій, що містить ознаки порушення Конституції України та створює загрозу інформаційній безпеці держави.

За таких обставин, логічним було б внести зміни до Закону про ліцензування, якими конкретизувати непоширення його положень щодо строку дії ліцензій на сфери, що регулюються галузевими законами, з урахуванням частини другої статті 2 Закону про ліцензування.

Натомість проект Закону по суті стверджує, що положення Закону про ліцензування, які регулюють строк дії ліцензії, поширюються, зокрема, на сферу телебачення і радіомовлення, що не може бути погоджено Національною радою.

До того ж, не є зрозумілим, чим обґрунтоване визначення у проекті Закону дати «1 червня 2017 року» та як це вирішить питання безстроковості ліцензій у період між набранням чинності положень частини шостої статті 21 Закону про ліцензування та втрати її чинності після прийняття проекту Закону.

У зв'язку з вищезазначеним, пропонуємо у пункті 2 розділу I проекту Закону такі зміни:

1) в абзаці п'ятому слова «відповідно до спеціальних законів або» виключити;

2) після абзацу п'ятого додати новий абзац такого змісту:

«Положення цього закону, що регулюють строк дії ліцензій, не поширюються на діяльність у галузі телебачення і радіомовлення, яка ліцензується відповідно до Закону України «Про телебачення і радіомовлення».

У зв'язку з цим, абзац шостий вважати відповідно абзацом сьомим.

**Заступник начальника
юридичного управління**

/підпис/

О. Ніколаєнко